

στό δικαίωμα γὰ νὰ προσβάλλει μιὰ ἀπόφαση ποῦ βγήκε ἐναντίου του, χωρὶς αὐτὸς νὰ παρουσιαστῆ διόλου στό δικαστήριο. Κ' ἔφεση λένε, τὸ μέσο ποῦ δίνεται στό δικαίωμα γὰ νὰ κάμει τὴν ὑπόθεσή του νὰ πάει σὲ ἀνώτερο δικαστήριο, καὶ κεὶ νὰ ἐξεταστοῦν ὅσα λάθια τυχὸν ἔκαμε ὁ κατώτερος δικαστής.

Γιὰ νὰ ἐχτελεστῆ λοιπὸν μιὰ θριστική καὶ τελεσίδικη ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, ἢ κ' ἓνα συμβόλαιο,—γιατί ὁ νόμος λέει ὅτι καὶ τὰ συμβόλαια τὰ ποῦ γίνονται γὰ δάνεια, κηρύχνει ἐχτελεστά ὁ συμβολαιογράφος, ἄμα περᾶσει ὁ καιρὸς τους χωρὶς νὰ πλερωθοῦνε—ἡ Πολιτικὴ μας Δικονομία, δίνει τέτια μέσθ. (Ἄρθρα 878—1100). Πρῶτα, τὴν κατάσχεση τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ χρεοφειλέτη (ἐπιπλα, βιβλία, ρούχα, λεφτὰ) ἢ τῆς ἀκίνητης (χτήμητα, περβόλια, χωράφια, σπίτια). Ὑστερα τὴν προσωπικὴ κράτηση, ποῦ διατάζεται πάντα ἐξαιρετικὰ καὶ ποῦ μ' ἓνα νόμο τελεφεταῖο περιορίστηκε σὲ πολὺ λίγες περιπτώσεις. Κατόπι ἔρχεται ὁ διορισμὸς τοῦ μηνυτῆ. Ἡ λέξη «μηνυτῆς» στὴν Πολιτικὴ Δικονομία μόνο σ' αὐτὴ τὴν περίσταση ἀπαντιεῖται, μὰ τὴν ἴδια λέξη μ' ἄλλη σημασία σὲ πολλὰς μεριὰς τὴν ἔχει τὸ Ποινικὸ Δίκαιο.

Ὁ διορισμὸς μηνυτῆ εἶναι τὸ ἀναγκαστικὸ ἐχτελεστικὸ μέσο, γὰ κείνους ποῦ ἔχουνε τὸν παρὰ καὶ δὲ θέλουνε νὰ πλερώσουνε τὰ χρέγια τους εἴτε ἀπὸ τσιγκουνιά, εἴτε ἀπὸ συνήθειο, εἴτε ἀπ' ἄλλη καμιὰ ἰδιοτροπία. Στέλνεται τότες ἓνα πρόσωπο στό σπίτι τοῦ τέτιου χρεοφειλέτη, ποῦ δουλειὰ του ἔχει νὰ θυμίζει ὁλοένα στό λεγόμενον, ὅτι χρωστάει κ' ὅτι πρέπει νὰ πλερώσει. Ὁ νόμος δίνει τὸ δικαίωμα στό σταλμένο ἀπὸ τὸ δανειστὴ μηνυτῆ, νὰ στρογγυλοκαθίσει στό σπίτι τοῦ χρεοφειλέτη, καὶ νὰ ἔχει τὴν ἀπαίτηση νὰ τρώει, νὰ πίνει καὶ νὰ κοιμᾶται κεὶ πέρα, ὅσο ποῦ νὰ γίνεῖ ἡ πλερωμὴ. Κε' ἔχι μόνο τοῦτα, μὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωση ὁ χρεοφειλέτης νὰ δίνει στό μηνυτῆ γιὰ τὸν κόπο του καὶ λεφτὰ γιὰ κάθε μέρα ποῦ περνᾶει: ἄπραξη, ποῦ δὲν πρέπει ὅμως νὰναί περισσότερα ἀπὸ δέκα δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Κε' ἂ δὲν τοῦ τὰ δώσει μὲ τὸ καλὸ, τὸν πάει ὕστερα ὁ μηνυτῆς στό δικαστήριο καὶ τὸν κάνει νὰ πλερώσει, ἐξὸν ἀπ' αὐτὰ, καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα.

Γιὰ νὰ σταλθεῖ ὅμως ἀπ' ἡ δανειστὴ μηνυτῆς, εἶναι ἀνάγκη ἀπὸ μερικὲς πρωτητερινὲς διατάξεις ποῦ διατάζει ὁ νόμος. Ὁ δανειστῆς θὰ κάμει μιὰ ἀναφορὰ στό Πρωτοδικεῖο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ χρεοφειλέτη, ποῦ θὰ ζητᾶει μ' αὐτὴ τὴν ἄδεια νὰ στείλει μηνυτῆ. Πρέπει μὲς τὴν ἀναφορὰ νὰ βάλει καὶ μαρτυρικὸ τοῦ Δήμαρχου, ποῦ νὰ δείχνηται μ' αὐτὸ ὅτι ὁ χρεοφειλέτης εἶναι σὲ θέση νὰ πλερώσει τὸ χρέος του, γιὰτ' ἔχει περιουσία, λεφτὰ κ.τ.λ. Τὸ δικαστήριο τοῦ Ἄρειου Πάγου εἶπε ὅτι μόνο ὁ Δήμαρχος μπορεῖ νὰ βγάλει τέτιο μαρτυρικὸ, κ' ἔχι καμιὰ ἄλλη ἀρχὴ τοῦ τόπου, ἐπειδὴ καὶ καθαρὰ τὸ λέει ὁ νόμος. (Ἀπόφαση 60 τοῦ Ἄρειου Πάγου. Χρόνος 1845).

Τὸ πρόσωπο ὅμως πρέπει νὰναί ὁ μηνυτῆς; Ὅποιος ὅποιος κάνει γιὰ μιὰ τέτια δουλειὰ; Ὁ νόμος σπαίνει γιὰ τοῦτο. Μὰ ὁ νομοδάσκαλος Οἰκονομίδης στό «Ἐγχειρίδιο τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας» μας λέει, ὅτι πρέπει νὰναί δικαστικὸς κλητῆρας, καὶ τοῦτο βγαίνει ἀπὸ τὸ γερμανικὸ κείμενον τοῦ νόμου (τὸ κακαμεταφρασμένο στὴν ἑλληνική). Γιατ' εἶναι γνωστὸ πῶς οἱ νόμοι ποῦ ἐκδοθήκανε ὅταν ἦρθε ὁ πρῶτος βασιλιάς—καὶ τέτιος εἶναι κ' ἡ Πολιτικὴ Δικονομία—εἴτανε γραμμένοι σὲ γερμανικὴ γλῶσσα, γιὰτὶ Μπαβαροὶ τοὺς φτιάζανε. Ὑστερα μεταφρά-

στηκαν καὶ κακομεταφράστηκαν στὴν καθαρεύουσα.

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ δανειστῆ, ἀφοῦ ἐξεταστῆ ἀπὸ τὸ δικαστήριο κ' ἀποδειχθεῖ ὅτι στηρίζεται στό νόμο, θὰ γίνεῖ δεχτὴ καὶ θὰ βγεῖ ἡ ἀπόφαση ποῦ θὰ δίνει τὴν ἄδεια σ' αὐτόνε νὰ στείλει στό χρεοφειλέτη μηνυτῆ. Ἐδῶ ξεφυτρᾶνε τοῦτο τὸ νομικὸ ζήτημα. Μπορεῖ ὁ χρεοφειλέτης νὰ προσβάλλει τὴν ἀπόφαση αὐτὴ μ' ἀνακοπή, καὶ νὰ πει ὅτι στὴ δίκη αὐτὸς δὲν προσκαλέστηκε καὶ δὲν παρουσιάστηκε; Τὸ ζήτημα ξεδιάλυσε ὁ Ἄρειος Πάγος μὲ τὴν ἴδια ἀπόφαση ποῦ παραπανοῦ ἀναφέραμε, (60 τοῦ 1845) κ' εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεῖται ἀνακοπή ἐναντίου τῆς ἀπόφασης ποῦ διατάζει διορισμὸ μηνυτῆ, γιὰτὶ ὅσες ἀπόφασεις βγαίνουνε ὕστερα ἀπὸ διαδικασίαν μ' ἀναφορὰ (Πολιτικὴ Δικονομία. Ἄρθρο 640 καὶ κατοπινὰ) μονάχα ἔφεση δέχονται, κατὰ τὶς νόμιμες διατάξεις.

Τὸ ἐχτελεστικὸ μέσο τοῦ διορισμοῦ μηνυτῆ δὲν εἶναι χρήσιμο μόνο στὴν περίσταση ποῦ εἶπαμε παραπάνου, ὅτα δηλαδή ἔχει περιουσία ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔχει ὅμως θέληση νὰ πλερώσει, μὰ διατάζεται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 882 Πολ. Δικονομίας, καὶ στὴν περίσταση ποῦ καταδικάζεται κανένας νὰ πιχειριστῆ μιὰ πράξη, λόγου χάρι νὰ δείξει ἓνα ἔγγραφο ἢ νὰ γκρεμίσει ἓνα τοῖχο ἀψηλὸ ποῦ κρύβει τὸ φῶς τοῦ γείτονα καὶ ποῦ τὸν ἔχτισε χωρὶς δικαίωμα, καὶ τὰ ὅμοια,—κ' ἀρνιέται νὰν τὸ κάμει. Τότε ἂ δὲ μπορεῖ τὴν πράξη αὐτὴ νὰν τὴν πιχειριστῆ ἄλλος μὲ ἐξόδα αὐτουνοῦ ποῦ πρέπει νὰν τὴ κάμει, ὁ νόμος λέει ὅτι ἡ καταδικάζεται αὐτὸς σὲ χρηματικὴ τιμωρία ἀπὸ 30 ἴσα μὲ 300 δραχμὲς, ἢ στέλνεται στό σπίτι του μηνυτῆς γιὰ νὰν τοῦ καθίσει στό σβέροκο τσιμποῦρι.

Ὁ συντάχτης τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πῆρε αὐτὲς τὶς διατάξεις, γιὰ τὸ διορισμὸ μηνυτῆ, ἀπ' τὴ γερμανικὴ νομοθεσία ὅπου καὶ πρωτοφάνηκαν. Μὰ ὁ χαρακτήρας καὶ τὰ συνήθια τοῦ λαοῦ μας, δὲν μποροῦσαν νὰ χωνέθουν τέτια νομοθετήματα, καὶ φάνηκε εὐτὺς ἀπ' ἀρχὴ ἡ ἀντίδραση. Ὡραῖο ἀλήθεια πράγμα! τοῦ ρωμοῦ ποῦ δὲ θέλει ποτές νὰ πλερώσει, καὶ μάλιστα ἄμα χρωστάει, νὰν τοῦ στέλνεις στό σπίτι του ἓναν ἄνθρωπο, ἄγριο βέβαια καὶ τρομερὸ ἀφοῦ θᾶναι δικαστικὸς κλητῆρας, ποῦ πρῶτ', μεσημέρι, βράδι νὰν τοῦ θυμίζει τὸ χρέος του, νὰν τοῦ ζητᾶει φαί, πιστί, κρεββάτι, λεφτὰ γιὰ τὸν κόπο του, καὶ νὰ τοῦ λέει «μπάρμπα, νὰ πλερώσεις, ἀλλιῶς δὲν τὸ κουνᾶω»—ὅπως μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, τοῦ Δαρείου ἓνας δικὸς του τοῦλεγε κάθε πρῶτ' «Βασιλιά, μὴν ξεχνᾶς τοὺς Ἑλληνας» γιὰ νὰν τοῦ δίνει θύμηση πῶς βρίσκεται κάπου ἓνας λαὸς ποῦ δάνεισε στό βασιλιά τῶν Περσῶν πίκρες καὶ συφορὲς, καὶ ποῦ πρέπει νὰ τοῦ ξεπλερωθοῦνε.

Λένε, ὅτι μόλις πρωτομπῆκε σ' ἐνέργεια ἡ Πολιτικὴ Δικονομία ἐστάλθηκε μηνυτῆς σὲ κάπιο χωριὸ τῆς Μάνης, σ' ἓναν προεστὸ ἀπὸνα δανειστὴ του, κ' ὅτι ὁ προεστὸς ἰδέχθηκε τὸ μηνυτῆ μ' ὄλες τὶς τιμὲς τῆς φιλοξενίας. Κ' ἐπειδὴ πίστευε ὅτι ἄδικα τοῦ ζητᾶει λεφτὰ ὁ δανειστῆς του, εἶπε πῶς θὰ θρέφει στό σπίτι του τὸ μηνυτῆ ὅσο ποῦ νὰ βαριότανε καὶ νὰφευγε, ὅπως νόμιζε. Μὰ ὁ μηνυτῆς μιὰ καὶ μπῆκε στό νοικοκυριὸ τοῦ προεστοῦ πάσκιζε νὰν τὰ φτιάξει μὲ τὴν ὁμορφὴ θυγατέρα του, κ' ἔτσι οἱ μέρες τους περνοῦσαν μ' ἐρωτικὲς περιπάθειες. Ὅσο ποῦ τὰ κατάλαβαν—τὰ συνήθια τῆς Μάνης ἄγρια εἶναι στὴν ἐκδίκηση—καὶ μιὰ νύχτα ἀπάνου στὸν ὕπνο του σκοτώσανε τὸ μηνυτῆ.

Ἄλλου πάλι λένε, ὅτι ὁ μηνυτῆς ποῦ μπῆκε σὲ κάπιο πλοῦσιο σπίτι ζητώντας τὸν ἀφίντη, γιὰ

νὰν τοῦ θυμίσει τὸ χρέος του, ἔγινε δεχτὸς στὴν ἀρχὴ μὲ καλὸ τρόπο, μὰ ὅταν τὸλμησε νὰ ζητήσει φαί καὶ κρεββάτι τοῦ ρίχτηκαν μὲ ξύλα καὶ μὲ πέτρες, ἀφεντικοὶ καὶ περέτες καὶ, σοῦ τὸν ἔκαμαν νὰ φύγει θέλοντας καὶ μὴ, κ' ἔχι μὲ λίγες ζημιὰς στὴν πλῆκτῆ του.

Αὐτὰ κ' αὐτὰ ἔκαμαν νὰ μποῦνε λίγο λίγο σὲ ἀχρηστία οἱ διατάξεις γιὰ τὸ διορισμὸ μηνυτῆ, κ' ἀπ' τὸ 1850 καὶ ὄθε, ὅσο ζέροουμε, δὲν ἔγινε καμιὰ ἀναφορὰ σὲ κανένα δικαστήριο γιὰ τέτια δουλειὰ. Ὅταν ἰδῶ καὶ κάμποσα χρόνια τὸ υπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης ἔκαμε μιὰ ἐπιτροπὴ κ' ἔφτιαξε ἓνα σκέδιο νόμου ποῦ ἄλλαζε τὶς διατάξεις τοῦ κερραλικου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας «περὶ ἐκτελέσεως» ἐπειδὴ βρεθήκανε ὅτι δὲν εἶναι καταπῶς πρέπει, κἀνοντας τὶς δίκες γιὰ τὴν ἐχτέλεση νὰ τραβᾶν ἓναν αἰῶνα, κ' ἀζαίνοντας τὴν μεπερμπαντιὰ τῶ δικαίωνε, δὲ βελθῆκανε κ' οἱ διατάξεις αὐτὲς τῆς Δικονομίας γιὰ τὸ διορισμὸ μηνυτῆ μὲσα σ' αὐτὸ τὸ σκέδιο καὶ νόμος δὲν ἔγινε. Ὅσο ποῦ στὰ 1899 ὁ τότες ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Καραπαυλὸς ἔφτιαξε νομοσκέδιο «Περὶ καταργήσεως τῶν περὶ διορισμὸ μηνυτοῦ διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας» καὶ τὸ δωσε στὴ Βουλὴ γιὰ νὰ ψηφιστεῖ. Δὲν ψηφίστηκε ὅμως οὔτε τότε, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα.

Ὅλα τοῦτα μὲς δείχνουν τρανὰ καὶ τερὰ, πῶς οἱ ζένες νομοθεσίες ποῦ ἐδόθησαν στὴν Ἑλλάδα μόλις λευτερώθηκε, τίποτ' ἄλλο δὲν ἔκαμαν, παρὰ μὲ τὶς ἀσυνήθιστες διατάξεις τους νὰ μισηθοῦνε ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ νὰ μὴν μπορέσουνε νὰ δώσουνε τοὺς καρπούς ποῦ ὅλοι τότε πρόσμεναν. Ἡ ρωμοσύνη ἔθελε γιὰ νὰ κυβερνηθεῖ καλά, νόμους φτειασμένους ἀπὸ ρωμοῦς, ποῦ ξέρανε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα, ἀδιάφορο ἂ δὲν εἴταν καὶ σοφοί, καθὼς οἱ γερμανικοὶ. Παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου ἂς εἶν' καὶ μπαλωμένο, λέει μιὰ παροιμία ποῦ ἰδῶ περίφημα κτιριάζει.

Δ. Π. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Διηγήτορας.

Α Π Ι Σ Τ Η

Ξέρεις; τὸν ἄντρα μου γλυκὰ
Ἄποψε εἶχα φιλήσει,
Καημὸ νὰ τόχη τρίδιπλο
Μονάχος σὰν ζυπνήση.

Κε' ὁ νιὸς τὴν πῆρε κέφυγε
Κρυφὰ πὸ τὸ παλάτι
Τὴ νύχτα τὴν ἀρχόντισσα
Πάνου στό μάβρο του ἄτι.

Μὰ ὁ νιὸς τὰ λόγια πᾶκουσεν
Ἄπ' τῆς κυρῆς τὸ στομα,
Ὅλα τὰ βάζει μὲ τὸ νοῦ
Κε' ἀνατριχίζει ἀκόμα.

ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Ὁδὸς Ἀκαδημία; ἀριθ. 82.